

És estrany. Abans d'alçar-me puc percebre que jo mateix, davant meu, en cos i ànima, ja m'he alçat, que estic vestit, que els meus peus ja fa una bona estona que s'han calçat. Poc després, incomprendiblement, en el mateix instant que pose a escalfar cafè, escolte que la meua veu ja diu *adéu* des de l'ascensor. La meua veu? Vaig corrent a l'ascensor... Ningú més que jo. Però qui, si no? Mire el rellotge; funciona correctament. Tinc temps, però em pose nerviós. *Adéu!* Un veí no s'altera gens quan veu que la meua mà el saluda gairebé mig minut abans que jo haja eixit de casa. Abandone l'edifici i, en creuar el carrer, comprove bocabadat que el meu cos l'ha creuat vint segons abans que jo faça un pas, la qual cosa té com a conseqüència immediata que, en la mil·lèsima de segon en què el semàfor canvia a verd, la meua persona haja desaparegut pel cantó amb indiferència de tòtil. Suat com un poll, quan arribe a l'oficina, contemple perplex que ja havia engegat l'ordinador molt abans d'haver arribat, i en seure a la cadira em trobe força incòmode, com si no hi cabés, i finalment m'assabente que, inexplicablement, estic assegut damunt de mi! Comence a espantar-me, però fins i tot això resulta rar: quina altra por puc sentir després d'haver-me espantat? Si haig de patir aquest desassossec, em dic, si m'ha de suplantar aquest jo mateix que sempre se m'avança, voldria entendre almenys perquè, en iniciar-se el sistema operatiu i començar a treballar, les feines continuen exactament tal com les vaig deixar ahir; per què no és possible que tots els treballs estiguen ja enllestits una hora abans d'haver-los començat? És com si de sobte tot recuperara el seu ritme, com si ja no hi anara a destemps. Justament quan comence a treballar! De fet, no em sorpren gens quan el meu cap m'assigna un projecte nou que, quatre hores després, encara no he iniciat. Ara sí, ja va tot bé. Puc relaxar-me, per fi.

A [Oliverio Girono](#)

Button

Button

«[Dia a dia a dia](#)», de [Sanjosex](#)